

„NU MĂ DAU BĂTUT!”

Posted on 17 July 2019

În comunitatea mea muzica și dansul sunt dragi tuturor. Știind asta, am hotărât să fac cu ei educație prin dans. Am format un grup de dansuri în 2009 și am fost invitați chiar și în străinătate, de exemplu în Franța și în Elveția, la Geneva. De asemenea, am participat la emisiunea concurs „Românii au talent”.

Când cei din comunitatea mea, în special copiii, au văzut cât de departe ne-a adus dansul, au vrut să învețe să danseze. Eu, observând că sunt interesați, am creat o asociație culturală. Cultura reprezintă 90 % din activitate, iar în procent de aproximativ 10 % ne ocupăm de chestiuni sociale. În felul ăsta am reușit să îi atrag și ei au decis să vină lângă mine, fiindcă au văzut că putem să mergem mult mai departe.

Am văzut că la noi în comunitate este mai greu, dar nu am renunțat. Nu mă dau bătut pentru că mi-e milă de copiii din noua generație. Asta este cel mai important: că merg la școală, părinții îi trimit. Totuși ei nu fac nimic toată ziua. De exemplu, nu-și fac temele și nu fac nimic folositor. Știind lucrurile acestea mi-am zis, hai să fac ceva cu ei, de ce să-și

piardă timpul? Să creăm ceva împreună, chiar dacă nu mă plătește nimeni și nu câștig nici un ban.

Dar am zis că dacă eu am avut parte de mai multe oportunități, și deci m-am integrat am vrut să îi ajut și pe ei să se integreze. Sunt atâtea lucruri care ne trag înapoi. Într-adevăr, sunt multe exemple rele, dar există și unele pozitive. Dar oamenii, adică românii, țin minte doar lucrurile rele pe care le fac țiganii și ne cataloghează pe toți la fel. Mi-am zis că trebuie să facem o schimbare, să nu mai fie discriminată comunitatea noastră.

Acum câteva zile, a venit un părinte la mine și mi-a spus că fiul său nu a fost la școală. Am stat de vorbă cu el și i-am explicat că școala este foarte importantă. I-am spus : „Cine nu merge la școală, nu ar trebui să mai vină la repetiții, fiindcă nu mă voi mai ocupa de el.”

Și a doua zi, copilul s-a trezit de dimineață să meargă la școală, de frică că nu îl mai primesc la repetiții. Ceea ce pe mine mă bucură, fiindcă astfel copiii știu că pot să pun presiune pe ei pentru a merge la școală. Au nevoie de educație pentru a învăța cum să se comporte în societate și abia după aceea facem dans, care le aduce bucurie, care îi motivează și care le dă speranță pentru viitor.

De exemplu, face acum școală în Mintia, apoi în Deva și multe se pot schimba în bine : profesorii, elevii, mentalitatea, totul. Și astfel copilul poate avea o viziune mai largă cum ar fi liceul, școala profesională sau facultatea.

Dansul e o sursă bună de motivație personală. Dacă îl rog pe un copil să învețe o poezie, nu o va învăța. Dar dacă îl duc acolo și îl pun să danseze în fața publicului și după aceea îi spun să învețe o poezie, de data asta o s-o învețe. Mă refer la copii mai mari, copiii de la liceu, cum e și copilul meu, care e în clasa a 9-a. Când merg la liceu e normal ca mentalitatea lor să se schimbe. A avea pe cineva care să te sprijine, asta lipsește din comunitatea noastră.

**Visul meu e ca profesori autorizați să îi învețe muzică pe copiii romi și să fie instrumente de calitate disponibile pentru ei.
Nu mă dau bătut!**